

[Aksel Larsen.]

helt andet end det, vi ansaa for gavnligt dengang.

Jeg tror, Ministeren har misforstaaet Situationen. Ministeren siger, at det, jeg oplæste, var meget morsomt. Jeg synes ikke, det var morsomt, men jeg ved, at det vakte Munterhed. Ministeren tror, at det var Indholdet af det oplæste, der vakte Munterhed, men det var det slet ikke. Det var det oplæste, sammenholdt med Ministerens foragtelige Udtalelser om Straamandsuvæsenet, der vakte Tingets let forstaaelige Munterhed. Denne Munterhed ændrer imidlertid ikke Betydningen af de Citater, jeg fremkom med, og de var jo heller ikke ubetydelige. Hvis de havde været ubetydelige, havde Ministeren nemlig i sin sidste Tale fortsat talt om Straamandsuvæsenet, men det gjorde han slet ikke. Nu talte han kun om Straamandsystemet. Han var altsaa klar over, at den var ikke saa gunstig.

I øvrigt har Ministeren ikke sagt noget, som i højere Grad end tidligere begrunder eller retfærdiggør, at man gaar bort fra de hidtidige Ansvarlighedsregler, hvorefter man kun havde een Mand at henholde sig til: den angivne ansvarlige Redaktør. Ministeren vender sig mod Tanken om at føre Ansvarlighedsprincippet til Bunds og siger, at det kan man ikke. Ja, men naar man alligevel ikke kan ramme den virkelig ansvarlige, naar Ministeren, efter hvad han her siger, agter at opgive dette, han vil slet ikke forsøge det, han anser det for haabløst, hvorfor saa gaa væk fra det andet Princip, som ligger i Loven af 1851, og vælge den Mellemting, som dette er? Jeg kan ikke se, hvilken Grund der er til det. Det er derfor, jeg har bedt Ministeren om her at fremføre sine Grunde. Som jeg sagde til Ministeren, gaar jeg ud fra, at Ministeren der, hvor han har forhandlet om Lovforslaget, før det kom hertil, har fremført sine Grunde. Hvorfor maa vi ikke faa dem at vide? Ministeren maa have andre Grunde end dem, der laa i disse almindelige Bemærkninger om Kulturkampen og Nødvendigheden af at stramme Demokratiets Tøjler.

Jeg beklager, at jeg ikke har fornærmet Ministeren ved mine Udtalelser om, at Lovforslaget var rodet og selvmodsigende. Ministeren mener, at jeg har fornærmet Professor Hurwitz og Højesterets Præsident, og meddeler, at han skal lade mine Bemærkninger angaaende det, der er rodet og selvmodsigende, gaa videre til dem. Men, tilføjer han: Det Forslag, jeg oprindeligt havde udarbejdet, var ikke rodet og selvmodsi-

gende. Ja, det ved jeg ikke. Hvis man kommer med Kritik, er det altsaa andre, der er ansvarlige. Det synes mig noget mærkeligt; for det maa da være Ministeren, der er ansvarlig for det her foreliggende Lovforslags Affattelse. Han kan ikke skyde Skylden hverken paa sine Embedsmænd eller paa sine Hjælpere forskellige Steder.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Erstatningspligt, kan jeg kun faa een Mening ud af Slutningslinierne i Lovforslagets § 6: „Kan Erstatningsansvar efter foranstaaende Regler ikke gøres gældende mod nogen af de nævnte Personer“ — Redaktør, Udgiver, Bogtrykker el. lign. — „eller kan den Erstatning, som de er dømt til at udrede, ikke inddrives hos dem eller hos Udgiveren, kan Erstatningsansvar dog gøres gældende mod enhver, der er ansvarlig efter de i Almindelighed gældende Erstatningsregler.“ Dette undtager hverken Bladforhandlere eller Boghandlere, og Ministeren kan ikke undtage dem ved nogle Bemærkninger i sin Fremsættelsestale eller ved Bemærkninger til Lovforslaget. Saadanne ministerielle Bemærkninger ændrer nu ikke de almindelige i Lovgivningen fastlagte Erstatningsregler.

Ministeren siger, at han har omtalt § 19. Ja, det bestrider jeg ikke. Ministeren har nemlig sagt ordret, at ifølge § 19 bliver Sager efter denne Lov fremtidig Politisager. Men Ministeren har ikke oplyst noget nærmere om, hvad der ligger i dette Begreb „Politisager“, eller hvorfor Sager efter Presseloven fremtidig skal være Politisager, medens dette ikke hidtil var Tilfældet, og det var det, jeg efterlyste. Jeg synes, at det mindste, man kan forlange af en ansvarlig Minister, er, at han begrunder, hvorfor han vil have helt nye Principper ind i Lovgivningen, Principper, som strider mod dem, der har været gældende i et lille Hundrede Aar. Vi har ikke faaet en saadan Begrundelse. Ministeren har indtegnet sig, og jeg beder ham benytte Lejligheden til ogsaa at give Oplysning om dette.

Samtidig kan han saa benytte Lejligheden til at komme ind paa det, jeg ogsaa spurgte om, men intet Svar fik paa: om det nu er helt formaalstjenligt at indrette en ny Domstol af denne Slags, hvor man sætter en Dommer og to Bladmænd til at afsige Domme, som ikke kan appelleres til nogen Instans. Jeg tror, at det Princip er farligt. Jeg har ikke faaet nogen som helst Begrundelse i saa Henseende i det, Ministeren hidtil har sagt. I det hele taget har vi ud over de almindelige Bemærkninger om at stramme Tøjlerne ikke faaet